

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **D. G.**, narozena X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021, č. j. MPSV-2021/28324-916,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 2. 2021, č. j. MPSV-2021/28324-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 2. 2021, č. j. MPSV-2021/28324-916, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 2. 11. 2020, č. j. 143421/2020/UUA. Tímto rozhodnutím úřad práce zamítl návrh D. G., narozeného X, zemřelého X, (dále jen „manžel žalobkyně“) na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od dubna 2020 a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyslovil, že příspěvek na péči bude poskytovat ve výši 880 Kč měsíčně. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí úřadu práce tak, že manželovi žalobkyně od dubna 2020 do července 2020 náleží příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně (lehká závislost – stupeň I) a podle § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) se manželovi žalobkyně příspěvek na péči zvyšuje od srpna 2020 z částky 880 Kč měsíčně na výši 4 400 Kč měsíčně (středně těžká závislost – stupeň II) a od prosince 2020 z částky 4 400 Kč měsíčně na výši 12 800 Kč měsíčně (těžká závislost – stupeň III). Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí vyslovil, že po úmrtí oprávněné osoby D. G. dne X vstoupila do řízení podle § 16 zákona o sociálních službách jako nástupce účastníka řízení poskytovatelka péče D. G., tj. žalobkyně.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť její manžel měl nárok na příspěvek ve III. či IV. stupni závislosti již mnohem dříve. Podotkla, že manžel docházel 23 let na neurologii a 6 let na psychiatrii. Namítala, že žalovaný se s jejími námitkami nevypořádal přesvědčivě. Uvedla, že jejímu manželovi byla v roce 2018 zjištěna rakovina, v důsledku níž byl celkově oslabený a unavený. Její manžel se neorientoval místem, a to v domácím prostředí ani venku; nepamatoval si jména a obličeje lidí; nevěděl, jaké léky a kdy bere, kdy a k jakému lékaři se má dostavit. Rovněž si nepamatoval, zda jedl, koupal se či si čistil zuby; oblékání a obouvání zvládal pouze s pomocí. Trpěl fobií a úzkostí. Konstatovala, že s ohledem na zprávu psychiatricky měl posudkový orgán zjistit, v jaké míře byla orientace jejího manžela narušena, což neprovedl a nezjistil jeho úplný stav.
3. Žalobkyně namítala, že přes její upozornění nikdo nekontroloval stav jejího manžela, který byl v červenci 2020 natolik oslaben, že nemohl sám jíst a žalobkyně ho musela krmit. Upozornila na to, že po většinu roku nebyl schopen sám vstát z postele, používat chodítko ani invalidní vozík. Rovněž nezvládl se sám obléci ani svléci, k čemuž posudkoví lékaři přes upozornění praktického lékaře nepřihlédli. Posudková komise rovněž nepřihlédla k tomu, že sám dlouhodobě nezvládal veškerou hygienu, a to za situace, kdy byl plenován. Shrнула, že její manžel v důsledku rakoviny nezvládal důležité životní potřeby. Podle žalobkyně posudková komise přesvědčivě nereagovala na podané odvolání a nevyjasnila rozpory vyplývající z lékařských zpráv, závěrů sociálního šetření a z vyhodnocení přijatelného standardu zvládání základních životních potřeb. Posudek označila za neúplný, nepřesvědčivý, nepřezkoumatelný a nezákonný.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Připomněl, že zdravotní stav manžela žalobkyně posoudila Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), jejíž posudek je úplným a stěžejním důkazním prostředkem, na základě kterého bylo rozhodnuto. Podotkl, že manžel žalobkyně nebyl při jednání posudkové komise přítomen, avšak posudková komise měla k dispozici zdravotní dokumentaci praktického ošetřujícího lékaře, včetně odborných lékařských zpráv, což jí umožnilo vypracovat posudek i bez přítomnosti posuzované osoby. Vysvětlil, že posudková komise se zabývala jednotlivými lékařskými zprávami a postupným zhoršováním zdravotního stavu manžela žalobkyně, což mělo vliv na stanovený stupeň závislosti. Žalovaný uvedl, že v odvolání není namítáno nezvládnutí základní životní

potřeby orientace a komunikace, a jejich nezvládnutí nebylo zjištěno ani v rámci posuzování zdravotního stavu. Žalovaný uzavřel, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to z důvodu vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
8. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě nevypořádal s jejími námitkami. Soud shledal, že v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 2. 11. 2020 je pouze uvedeno: *„Odvolávám se proti rozhodnutí o zamítnutém příspěvku na péči ,navýšení“.* Žalobkyně ani její manžel tedy v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 2. 11. 2020 neuplatnili žádné konkrétní odvolací námitky, kterými by se následně žalovaný musel zabývat. Soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že se žalovaný přesvědčivě nevypořádal s jejími námitkami, neboť žádné neuplatnila.
9. V této souvislosti soud nepřehlédl, že zmíněné odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 2. 11. 2020 nesplňuje náležitosti ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, a proto bylo povinností úřadu práce, resp. žalovaného, před vlastním projednáním tohoto odvolání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat odvolatele (manžela žalobkyně), aby v přiměřené lhůtě blanketní odvolání doplnil o povinné obsahové náležitosti odvolání. Pokud správní orgány odvolatele v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu nevyzvou, nejsou splněny podmínky pro meritorní posouzení dotčeného blanketního odvolání. Ve smyslu § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu sice platí, že při absenci údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí odvoláním napadáno, se má za to, že odvolatel se domáhá zrušení celého rozhodnutí, nicméně vlastní důvody, proč je odvolání odvolatelem podáváno, nemohou být konstruovány odvolacím správním orgánem a účastník řízení musí dostat zákonem předvídanou příležitost k tomu, aby je sám doplnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, nebo ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67). To se však v projednávané věci nestalo.

10. Soud připomíná, že zmíněné odvolání bylo úřadu práce doručeno prostřednictvím České pošty v obálce, a to bez příloh, jak vyplývá z etikety potvrzující přijetí tohoto podání úřadem práce. Ve správním spisu je sice k předmětnému odvolání přiložena kopie odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 24. 7. 2020, nicméně tato kopie nebyla součástí ani přílohou odvolání zaslaného manželem žalobkyně, neboť na rozdíl od podaného odvolání nebyla přehnuta, a tudíž nemohla být vložena poštovní obálky, ve které bylo odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 2. 11. 2020 tomuto úřadu doručeno. Z obsahu správního spisu zároveň nevyplývá, že by žalobkyně či její manžel projevili vůli, aby se předchozí odvolání stalo součástí odvolání aktuálního, tudíž podle názoru soudu úřad práce zcela svévolně namísto výzvy k doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 2. 11. 2020 připojil k blanketnímu odvolání předchozí odůvodněné odvolání směřující proti jinému rozhodnutí a sepsané za jiných okolností. Absenci výzvy k doplnění blanketního odvolání však žalobkyně v žalobě nenamítala, a proto tato soudem zjištěná zásadní vada řízení nemohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
11. Na okraj soud dodává, že považuje za zcela nepatřičné, že se žalovaný ve vyjádření k žalobě brání tím, že v odvolání nebylo namítáno nezvládnutí základní životní potřeby orientace a komunikace. Byl to totiž právě žalovaný, kdo neodstranil vadu v postupu úřadu práce, když nevyzval manžela žalobkyně k doplnění odvolání, které nesplňovalo náležitosti ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný tedy (stejně jako před ním úřad práce) porušil svou povinnost postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, a tím znemožnil žalobkyni, resp. jejímu manželovi, řádně formulovat odvolací námítky. Skutečnost, že žalovaný ve vyjádření k žalobě tímto svým pochybením argumentuje ve svůj prospěch, vnímá soud jako zcela nepřijatelnou.
12. Poté se soud zaměřil na žalobní námítky zpochybňující zjištěný skutkový stav. Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně o sociálních službách. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách platí, že „[p]říspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládnutí základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.“
13. Z § 9 odst. 4 téhož zákona vyplývá, že „[p]ři hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ V § 9 odst. 5 téhož zákona je stanoveno, že „[p]ro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.“
14. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že „[p]ři posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.“

15. Z § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“) plyne, že *„[z]a neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.“*
16. Podle § 2 odst. 1 téže vyhlášky platí, že *„[p]ři hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.“*
17. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle písmene b) přílohy 1 prováděcí vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace *„považuje stav, kdy osoba je schopna*
- 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem,*
 - 2. mít přiměřené duševní kompetence,*
 - 3. orientovat se osobou, časem a místem,*
 - 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí,*
 - 5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.“*

18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[p]losouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona ... o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, přitom vyplývá, že *„[v] řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona ... o sociálních službách je povinností a v pravomoci odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila.“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za zásadní i pro projednávanou věc.

19. Žalovaný v projednávané věci vycházel z posudku posudkové komise ze dne 13. 1. 2021. V tomto posudku posudková komise uvedla, že od 16. 4. 2020 do 5. 8. 2020 byl manžel žalobkyně osobou starší osmnácti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť nebyl schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby (konkrétně – mobilita, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost); od 6. 8. 2020 do 30. 11. 2020 byl manžel žalobkyně osobou starší osmnácti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť nebyl schopen zvládat pět nebo šest základních životních potřeb (konkrétně mobilita, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost); od 1. 12. 2020 byl manžel žalobkyně osobou starší osmnácti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), neboť nebyl schopen zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb (konkrétně mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost). Posudková komise, v níž zasedal i odborný lékař z oboru interního lékařství, vycházela při posudkovém zkoumání z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, ze spisu žalovaného, z dokumentace praktického lékaře manžela žalobkyně MUDr. L. D., ze sociálního šetření provedeného formou dotazníku dne 10. 5. 2020, z psychiatrického nálezu MUDr. Z. K., ze dne 5. 6. 2020, z lékařské zprávy MUDr. J. D. z onkologické ambulance za období 6. 8. 2020 až 5. 10. 2020 a z lékařské zprávy MUDr. J. D. z mobilního hospice ze dne 1. 12. 2020, přičemž shromážděnou podkladovou dokumentaci shledala dostatečnou k objektivnímu posouzení.

20. Posudková komise neuznala jako nezvládnuté základní životní potřeby orientace a komunikace v přijatelném standardu. Uvedla, že u těchto základních životních potřeb nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. Podle posudkové komise z podkladové dokumentace jasně vyplývá, že manžel žalobkyně je přiměřeně orientován, chování, komunikace přiměřeně, paměť a intelekt jsou poruchové, zrak a sluch věku přiměřený funkční nález, lehký organický psychosyndrom, bez fatické poruchy. Posudková komise vysvětlila, že u manžela žalobkyně postupně docházelo k trvalému zhoršení zdravotního stavu při dominujícím onkologickém onemocnění s progresí a dalším dopadem na jeho soběstačnost. Dodala, že výsledky sociálního šetření konaného dne 10. 5. 2020 podrobně prostudovala a při hodnocení zdravotního stavu je vzala v úvahu, avšak při hodnocení zdravotního stavu musí vycházet především z funkčních důsledků zdravotního postižení.
21. Ze zmíněného sociálního šetření konaného dne 10. 5. 2020 soud zjistil, že k základní životní potřebě orientace žalobkyně ohledně svého manžela vyplnila tyto údaje: poznávat pomocí zraku – zrak má zatím dá se říci v pořádku, někdy používá brýle na čtení; poznávat pomocí sluchu – neslyší na levé ucho, používá naslouchadlo; orientace osobou, místem a časem – nezvládá, člověka si nepamatuje, cizího si nezapamatuje, paměť na čas, den, měsíc, rok – NE, netrefí do míst, která navštěvují léta (lékař, nemocnice), domů k dětem ho vozili tam i zpět, paměť se stále zhoršuje. K základní životní potřebě komunikace žalobkyně ohledně svého manžela uvedla tyto údaje: dorozumět se mluvenou řečí – zvládá, jestliže se mu vše vysvětlí jak malému dítěti, porozumí, během chvíle vše zapomene; dorozumět se psanou zprávou – nezvládá, zapomněl psát, podpis má vždy jiný; používat běžné komunikační prostředky – nezvládá, mobilní telefon nikdy nepoužil, už jej nemá, počítač by nezvládl, veškerý kontakt je prostřednictvím žalobkyně. V rámci jiných zjištění je pak v předmětném sociálním šetření uvedeno, že manžel žalobkyně není schopen být sám doma, postarat se o sebe, neví a nepamatuje si, kde má oblečení, léky, jestli jedl nebo pil, vše se mu musí připomínat.

22. Ve správním spisu je založen také psychiatrický nález vypracovaný MUDr. Z. K. dne 5. 6. 2020, podle kterého byla orientace manžela žalobkyně v základních modalitách narušena, dynamogenie a spontaneita sníženy, komunikace narušena, verbální projev vychudlý, informace nevalidní. Tato lékařka dospěla k závěru, že u manžela žalobkyně nastal pokles kognitivních funkcí do pásma demence středně těžké až těžké.
23. Soud připomíná, že žalobkyně v žalobě zpochybňovala závěry žalovaného, pokud jde o zvládání základní životní potřeby orientace. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný se v odůvodnění tohoto rozhodnutí omezil pouze na citaci posudkového zhodnocení provedeného posudkovou komisí, podle níž byl manžel žalobkyně přiměřeně orientován, chování, komunikace přiměřené, paměť a intelekt jsou poruchové, zrak a sluch věku přiměřený funkční nález, lehký organický psychosyndrom, bez fatické poruchy. Tyto závěry posudkové komise jsou podle názoru soudu v přímém rozporu se závěry sociálního šetření ze dne 10. 5. 2020 a především s psychiatrickým nálezem ze dne 5. 6. 2020, aniž by posudková komise tento rozpor jakkoli vysvětlila či zdůvodnila. Tvzení posudkové komise, že vzala v úvahu výsledky sociálního šetření konaného dne 10. 5. 2020, avšak při hodnocení zdravotního stavu musí vycházet především z funkčních důsledků zdravotního postižení, nepovažuje soud za dostatečné vypořádání zjištěných rozporů; psychiatrický nález ze dne 5. 6. 2020 posudková komise toliko citovala, aniž by uvedla, jaké závěry na jeho základě učinila, resp. proč z něj nevycházela. Podle názoru soudu přitom psychiatrický nález představuje zcela zásadní podklad pro posouzení toho, jak manžel žalobkyně zvládal základní životní potřeby orientace a komunikace v přijatelném standardu, když zmínka jiných lékařů o tom, že je manžel žalobkyně orientován, je velmi kusá a zpravidla bývá do lékařských zpráv vkládána automaticky bez bližšího zkoumání. Soud zároveň nepřehlédl, že zdravotní stav manžela žalobkyně se i podle posudkové komise postupně zhoršoval, což by se logicky mělo vztahovat i na zvládání těchto dvou základních životních potřeb, tedy jejich stav by měl být od psychiatrického nálezu ze dne 5. 6. 2020 postupně stále horší, nikoli lepší. Podle názoru soudu tak měl žalovaný vést posudkovou komisi k bližšímu zkoumání schopnosti manžela žalobkyně zvládat zmíněné dvě základní životní potřeby (včetně popisu vývoje této schopnosti) a vyžádat si doplňující posudek zpracovaný za účasti odborného lékaře – psychiatra, případně po konzultaci s tímto lékařem.
24. S ohledem na uvedené rozpory, které posudková komise řádně nevypořádala, má soud za to, že posudek posudkové komise nelze považovat za úplný a přesvědčivý. V důsledku toho pak soud shledal, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
25. Soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku posudkové komise a neopomene žalobkyni vyzvat k odstranění vad podaného odvolání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu tak, aby žalobkyni umožnil řádně uplatnit konkrétní odvolací námitky, s nimiž se poté ve svém rozhodnutí přezkoumatelně vypořádá.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 300 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na náleze Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinila sama žalobkyně jeden relevantní úkon (podání žaloby). Jak už bylo výše uvedeno, žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by jí při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobkyni právě částku ve výši 300 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů. Jiné náklady řízení žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.